

Angelček

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj

Štev. 5. 6.

Ljubljana, 1925

XXXIII. tečaj

Miladin:

Vesna prihaja.

Vetrec lahko dihnil
je čez log in vrt.
Mraz se je začudil:
„To bo moja smrt!“

„Joj, kak moja suknja
gine in kopni,
luknja je pri luknji —
pómlad me podi.“

Kima starec v gore
trd in ves bolan,
kolne starka-zima
jasni, solnčni dan.

*A gluše potoki,
ki z gorâ in brd
vriskajo v dolino,
besne zime srd.*

*Solnčni žar se širi
preko kopnih tal,
nežno brst ogreva
in razvija kal.*

*Oj, pomlad prihaja,
vso budi ravan:
tisočkrat pozdravljen,
vesne prvi dan!*

Kakšen je vaš dom?

3. Stanovanje.

Gotovo ste že videli prazno stanovanje? Same gole stene so bile in nič drugega. Kajne, kako je bilo divje, pusto, dolgočasno? In naj so bile tudi sobe polbeljene ali poslikane, vseeno prazne sobe niso nič prikupljive.

Ko pa pride v prazne sobe hišna oprava: stoli, mize, omare, postelje, ali ni takoj vse bolj živo in ljubeznivo? Pa tudi stene ne ostanejo gole. Nanje obesijo čedne slike. Zdaj je šele stanovanje prijazno.

Vaši starši skrbe, da je hišna oprava pri vas čedna in lepa. Ni treba, da bi bila ravno bogata in okrašena — da je le čedna, pa je dobro.

Pride pa včasih k opravi zraven kakšen Janez Obreza in vse obdrgne z nožem: robove pri mizi, noge pri stolah, okraske pri posteljah. Vsa oprava postane po zaslugi takega strgača nekam čudno lisasta in pegasta. Kar zaboli človeka, če mora kje kaj takega gledati. Zato pa pazite, otroci, da v vaši hiši ne bo nikdar po vas kaj poškodovanega!

Kar je dal mizar čedno iz svojih rok, tega vi nikar ne pokvarite!

Kar ogabno je marsikje gledati, kako stopajo že dorastli otroci z umazanimi nogami po klopeh, stopajo z obutimi in nakovanimi škornji na stole in meninič tebinič sedajo celo na mizo. Celo v marsikateri šoli se najdejo vse klopi polne udrtin od žebeljev. Slišite, ljubi otroci, če je pa to lepo in čedno, potem pa mi ne vemo, kam je zašla naša pamet.

Spet drugod vidite v hišno opravo nerodno vrezane črke, ali pa vse popisano in porisano s kredo, s

tinto, z vsakovrstnimi svinčniki in barvami. Kako je to neokusno! Če hočete, da bomo še naprej prijatelji, opustite to packanje, ker vaša hišno opravo le kazi in kvari.

Recimo še par besedi o slikah. Lepo je, če je na steni kaj lepih slik. Preveč jih pa seveda ne sme biti. In tam naj bodo, kjer je zanje določeno mesto. Ne vedno novih žeblicev zabijati v steno!

Po marsikaterih hišah pa manjka svetih podob. Poprosite vi, otroci, svoje starše, naj jih vsaj nekaj kupijo. Ali se bomo sramovali podob svojih patronov in patron — blagih, svetih ljudi, ki so storili obilo dobrega človeštvu?

Naj bi bilo par svetih podob vsaj v vaši spalnici. Vsak otrok naj bi imel blizu svoje postelje vsaj eno ali dve sliki. Ena naj bi bila spomin na prvo sveto obhajilo, druga pa naj bi predstavljala njegovega krstnega patrona ali patrono.

Častno mesto v vsaki hiši naj zavzema sveti križ. Vi otroci pa poskrbite, da boste veseli in zadovoljni, kadar boste pogledali na križ. Ali nismo kristjani? Večkrat obrišite prah s svetega razpela in pajčevine, ki se ga oprijemljejo. To bo pričalo, da res ljubite tistega, ki je bil za nas križan.

Ni pa lepo, če na križ ali na stene nalepите celo vrsto čednih ali nečednih slik. Taka slika se zapraši, zamaže, odpade, madež pa ostane. Če imate večje število slik, razglednic in fotografij, imejte jih spravljene v kaki za to primerni škatlji ali knjigi. Če pa premorete kaj več denarja, si pa kupite za to album. Tako se zove knjiga, ki je nalašč tako narejena, da lahko zataknete vanjo na vsako stran po več razglednic. V taki knjigi bodo razglednice v veselje vam in drugim, na steni bodo pa vam le v nečast, drugim pa nič v korist.

Nekaj lepega je v vsakem stanovanju hišni oltarček. Tega prav posebno priporočimo vaši oskrbi.

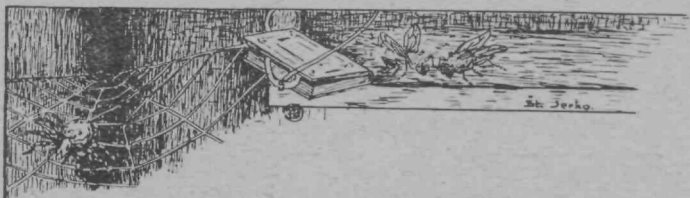
Marsikje imate v kotu na steni pritrjeno precej široko desko. Na njej stoji — recimo — kip presvete Srca Jezusovega ali pa kip Matere božje. Lahko, da je tudi kip kakega svetnika. Prostor okrog kipa je okrašen s cvetjem. Pozimi devate tja suho cvetje, v toplejših dneh pa sveže natrgane ali tudi rastoče cvetice. Tuintam vidimo pred takim kipom tudi prižgano lučko. Marsikje imajo pa tak oltarček narejen kar na predalniku.

Lučko pri hišnem oltarčku naj le drugi prižigajo, da se vam, otroci, ne pripeti kaka nesreča. Toda skrb za cvetje prevzemite vi! Enkrat na mesec — in to najmanj! — pa obrišite prah s hišnega oltarčka. Ne pozabite na to!

Lepo je, če opravljate pred tem oltarčkom svoje skupne molitve: jutranjo in večerno. Pragtako je lepo, če se pred tem oltarčkom malo pomudite, preden greste v cerkev k sveti maši, k sveti spovedi ali k svetemu obhajilu. Verjemite, da boste vsakrat veliko lažje zbrano molili.

Po nekaterih hišah je pa pozimi in poleti peč vsa — v zastavah. Toda to ni lepo in ni zdravo. Res je, da sušé zlasti po kmetih oprano ali premočeno obleko kar pri peči. Toda to ni prav. Če že mislite, da takó mora biti in da bi se svet podrl, če bi mokro obleko presušali pod streho, potem pa vsaj otroci poskrbite, zlasti ve deklice, da boste posušeno obleko brž lepo osnažili in spravili tja, kamor spada.

Skoraj vse tole, kar smo vam povedali, so sicer le malenkosti. A če boste ubogali, pa tako storili, kakor smo vam povedali, boste videli, da bo vaš dom na prijaznosti mnogo pridobil.

Vanin :

Mamica, pajek!

Pajek prede mrežo,
kakor sam je, sivo,
s strahom nanj ozira
se junaški Ivo:

„Mamica, glej, v kotu
pajek prede mrežo!“

„— Vidim. In na njo bo
hodil zdaj na prežo,
pa mušice, muhe
zvito v njo bo vabil,
a nato bo, Ivo,
močno jih pograbil,
ročno jih zadavil,
kri iz njih popival —
kot pijanec z vinom
se bo z njo nalival.
Toda to mu pusti:
on takó živi se —
čmrlj od sladke rose,
ta pa od krvi se ...“

Prva riba.

Jej, kolikrat je prosil Janko svojega očeta: »Ata, vzemite me s seboj!«

Rekli so: »Premajhen si še, pa v vodo bi padel. Potem bi pa mama jokali. Kar doma ostani pri mami, pa boš najbolj priden. Ko boš pa velik, boš pa že smel z menoj.«

Sinko je pa le prosil in mnogokrat jokal in ne-strpno čakal, kdaj bo dovolj velik. Oče so pa odhajali po svojem poslu in hodili ribe lovit.

Par hlačic je moral Janko raztrgati, preden je bil spet malo večji. Takrat pa, ko je že precej ogulil tretje hlačice, takrat je pa dobil dovoljenje: »Danes bova pa šla, Janko!«

Če bi bil dobil tistega dne dovoljenje, da sme v nebesa, s takim veseljem bi znabiti ne bil šel. Celo bonbonov tisti dan ni pogledal. Z atom ribe lovit, ribe lovit, ribe lovit — to je nekaj!

Šla sta. Janko je imel obilo dela. Zdaj je moral skakati od veselja, ko je videl, da je ata ujel ribico; zdaj se je moral jeziti, ker ni bilo drugič ribice na trneku. Kakor bi bile zmenjene! Pa ravno njegovemu atu morajo tako nagajati! Kaj bi bilo, če bi mu on tako nagajal? To bi bil tepen!

Najhujše je bilo pa za Janka še to, da ni smel preveč vpiti. Tudi to je bilo hudo, da je bil kmalu preveč lačen, atu se pa ni nič mudilo domov. Pa Janko je hotel biti junak. Moral je biti. Doma so mu namreč zapretili, da ne bo smel nikdar več z atom, če bo siten.

Lepo je bilo pa kljub temu na ribjem lovu. Janko ni mogel dopovedati mami, kako je bilo lepo. Pa kaj

naj pripoveduje — kar pokazal bo. Ribnik bo v kuhinjskem pomivalniku, rib in ribic mu pa mama nastrižejo iz papirja.

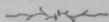
Janko je dobro pričel. Trnek so mu navezali ata na šibo, škač mama nalili in Janko je postal ribič.

Lovil je in lovil, pa ujel ni nič. Kako bo ujel? Ko pa vsi v hiši tako glasno govoré. In še malo po-

smehujejo se mu. Kako bo potem lovil ribe? Saj so vse preplašene. Ali ni bil tudi on kregan, ko je preglasno govoril ob ribniku?

Ni šlo drugače: moral je odložiti na popoldne, ko so šli vsi domači iz hiše. Samo on je sedel na klopi, resno se držal in lovil ribe v posodi. Lovil je dolgo. Naposled se je le prijel kosec papirja za trnek. To je bilo veselja! Desetkrat bolj je bil Janko vesel praznega papirja, kakor njegov ata, kadar ujame veliko ščuko. In prav je tudi bilo, da je bil vesel. Saj je bila to prva njegova »riba«.

Nadučitelj Zdravko Mikuš:

Štefko in Matko.

Otroška igrice v treh dejanjih.

(Dalje.)

France: No, pa mi pomagaj!

Matko (vpije): E—ruk! E—ruk! — Dobro je! Zdaj se pa le dvigaj od veje do veje, ampak ob deblu, veš, da se ti veja ne odlomi.

France: Bom! (Pleza po kaki lestvi za odrom.)

Matko (gre na oder in od daleč gleda): No, le tako naprej, kmalu boš pri gnezdu.

France: Čivkanje že slišim.

Matko (veselo): Živijo! Prinesi gnezdo z mladički dol!

France: So že res, pa kako so veliki, trije so notri.

Matko: Kar dol z njimi!

France: Ja, kako bom pa plezal z eno roko? To ne gre!

Matko: Mora iti! Deni gnezdo za srajco, pa bo šlo!

France (jokaje): Matko, jaz ne morem.

Matko: Nič se ne kisaj, kar plezaj!

France: Ko se pa tako bojim!

Matko: Pa gori ostani!

France: Vidiš, kako gre težko.

(Par trenutkov odmor. Potem se sliši težko hropenje Francetovo.)

Matko: Saj gre, kmalu boš na sredi.

(Francetu se odlomi veja in z njim vred pade na tla.)

France (zakriči): Ojoj, ojoj! Moja noga! Mati, mati!

Matko (skoči za oder in privleče Franceta na prizorišče): Prekla nerodna, ali si moral pasti! (Gnezdo z mladiči ostane zadaj.)

France (ležeč na tleh, se prijema za nogo in vzdihuje): Oh, moja noga, moja noga!

Matko: Kaj pa javkaš? Rajši mi povej, kam naj te zavlečem!

France: Domov!

Matko: O kajpak, da me bodo tvoj oče nabili!

France: Vsaj do vrta me zavleci, od tam bom pa že sklical domače.

(Ves čas pogovora tiho stoka.)

Matko: Naj bo, ampak s tako nerodo ne grem nikoli več nikamor!

France: O, saj bom tudi jaz šel rajši v šolo nego s teboj.

Matko: Kamor hočeš! (Ga vleče pod pazduho čez oder. France včasih zaječi.)

Zastor. — Prememba.

Četrty prizor.

(Soba.)

France (leži v postelji, poleg nje stoji mati): Mati, prosim malo vode.

Mati: Ubožček, ali te hudo boli?

France: Boli, boli, pa ne samo noga. Hudo mi je tudi, ker sem vam napravil tako žalost in toliko truda, in to v največjem delu. Celo noč ne spita zaradi mene z očetom.

Mati: Ko se nama pa tako smiliš.

France: O, zdaj vidim, kako me imate radi. Jaz sem vas pa tolikokrat žalil.

Mati: Kajne, da boš zdaj bolj priden?

France: Ljuba mati, nikoli več se ne bom šel potepat.

Mati: Le glej, da ne boš nikoli pozabil današnje oblube!

France: Ne bom je, mati, ne!

Mati: Le zapomni si: kdor staršev ne uboga, ga tepe nadloga!

Peti prizor.

(Lojzek in Milka pritečeta v sobo.)

Lojzek: Na, France, to jabolko, ki so mi ga dali stric Jurij, ko sem jim nesel pismo na pošto.

Milka: In jaz ti dam tole podobico, ki so mi jo dali gospodična v šoli, ker sem bila pridna!

France (vesel): Kaj bosta pa sama imela?

Lojzek: Dokler boš bolan, ti bom dal vsa jabolka, kar jih bom zaslužil.

Milka: In jaz vse podobice, kar jih bom dobila v šoli.

France: Kako sta vidva dobra!

Mati: Jaz vama bom pa dala medu na kruhu.

Lojzek: Juhuhu! Pa še Francetu, kajne, mati?

Milka: Da, tudi France naj najino dobi, ker je bolan!

France: Hvala vama, ali jaz še ne morem kruha, ker sem še preslab. Vama ga bodo dali mama.

Mati: Tako je! Vidva, Lojzek in Milka, bosta jedla kruh z medom; tebi, France, bom pa spekla jabolko.

Vsi: Bog vam povrni, mati!

Milka: France, jaz ti bom prinesla tisto knjigo s podobami, da jih boš gledal.

France: Le prinesi jo, Milka, podobe prav rad gledam.

Milka (steče po knjigo in se takoj vrne).

Mati: No, otroka, zdaj pa pojdimo, da bo France počival.

Milka (skozi vrata): Na, France, tu je knjiga. (Mu jo poda.)

France: Kako si pridna, Milka!

Mati: Nič se ne obračaj, France, da se ti noga ne premakne.

France: Saj se ne bom, čeprav me ves hrbet boli.

Mati: Le ubogaj zdravnika, da boš prej zdrav!

France: O, saj bom priden!

Mati (odpelje otroka ven).

(Dalje.)

Zvončki.

I.

olina, kjer je živila Potokarjeva Milica, je bila tiha, polna samih lepih sanj. Sredi doline, sredi zatega polja, napol skrita med senčnimi jablanami, je dremala vasica. Hišice nizke, s slamo krite, samotni skednji in kozolci. Ljudje dobri, prijazni, gostoljubni. Blagoslov božji je rosil na to dolino, da je polje vedno obilno rodilo in da so se jablane v jeseni vedno šibile pod težo debelih rdečih jabolk.

Milici je bilo komaj sedem let. Kakor majhna zlata kraljičica je bila, vedno vesela, žvrgoleča. Ponos in veselje očeta Janeza, krojača, in matere Agate, ki je svojo edinko ljubila nad vse na svetu. Sedeli so v veliki kmetiški sobi. Oče Janez je šival, mati Agata je vrtela kolovrat, a Milica se je igrala na klopi z mladim rumenim zajčkom, ki ga ji je podarila dobra botra Katra. Imeli so tudi kanarčka. V kletki, obešeni na steni, je tičal lepi ptiček in vsako popoldne drobil svoje sladke pesmice.

To je bilo pozimi. Ko pa je nastopila pomlad, so Potokarjev oče pustili šivanko in prijeli za plug. Mati pa so se odpravili z motiko na njivo, da posejejo različna semena. Solnce je sijalo, nad njivami in travniki so se spreletavali svatovskopisani gizdavi liščki, bleščéči v solncu kakor prelestni mavričasti utrinki, v smrekovem gaju za potokom pa so grulile grlice. A na visoki fižolovki kraj njive, kjer so se z motiko v roki šibili pri svojem delu Potokarjeva mati, se je košatil škorec, črn in svetel kakor olikan škorenj.

II.

Posijala je pomlad in se nasmehnila Milici, ko je ležala zjutraj še v svoji beli posteljici. Skozi odprto okno so sijali zlati solnčni žarki in trepetali na sliki svetega Martina, ki je visela na steni. En žarek je prišumljal tudi do Milice in jo pobožal po polnih, rdečih ličkih. In Milica je poskočila iz posteljice, viknila in

zapela in obstala pri odprtem oknu. Videla je, kako stopajo oče sključeni za plugom na njivi; videla je na kraju njive mater, kako se z motiko pripogibljejo k zemlji; videla je na visoki fižolovki škorca, v ozračju bleščeče liščke, nad njimi jasno, modro nebo, in nič več ni imela obstanka v sobi. Še je zavriskala in poskočila, potem pa odskakljala iz hiše in se ni ustavila prej, da ni bila na njivi pri materi in očetu. Očetu je

pomagala poganjati pri oranju volička, materi posejavati semena, a škorceu na fižolovki je žugala s prstom: »Čak me, čak, ti grdavž črna!« Hlapec Matija, ki je trosil na njivi z dolgimi vilami gnoj, je vse to videl in slišal in se je smejal tako, da sem ga čul še jaz, ki vam pišem to zgodbo, prijateljčki mladi.

III.

Opoldne tistega dne so obedovali Potokarjevi kar na njivi. V dišeči vonj pečene kaše, ki so jo zajemali iz velike sklede, čepeči ob plugu, se je mešalo puhtenje iz svežih brazd. Milica je slonela stisnjena ob materi in pazljivo poslušala hlapca Matijo, ki je pravkar pripovedoval pravljico o zmaju in zakleti kraljičici — ko nenadoma zašume preko njive nagli ženski koraki. Vsi se ozrejo — botra Katra je prihajala!

»Dober dan Bog daj, dober tek in srečo dobro!«

Tako je pozdravila botra Katra, odložila krivenčasto palico in veselo-skrivnostno pogledala Milico.

»Oh, teta, teta!« — se je razveselila deklica in planila pokonci. »Povejte, kaj ste mi prinesli, teta? Ali imate kaj cukrčkov zame?«

»Kaj pa še!« se je zasmejala botra Katra. »Kar same cukrčke bi ti jedla, kajne, ti škrateljček mali! ... Ampak prinesla sem ti nekaj drugega, Milica, nekaj vse lepšega kakor so cukrčki ...«

In botra Katra je posegla v košarico, ki jo je nosila obešeno na levici.

»Pokažite teta!« je zavrnila Milica, vzpenjaje se pred ženico na prste.

A botra Katra je že izvlekla iz košarice svoj dar.

»Zvončki, Milica!«

V starkini roki so bingljali zvončki, beli, sladki, smehljajoči se — kar šopek — in radovedno gledali Milico, kako izteza proti njim ročice.

»Oh, zvončki, zvončki!« je plosnila deklica radostno z dlanmi. »Pa povejte, teta, kje ste jih dobili, te lepe zvončke?«

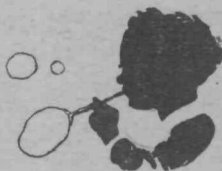
»Tam doli za potokom,« je povedala starka. »Toliko jih je tam, Milica, da je veš breg bel...!«

»Samo, da vem!« je poskočila deklica okrog starke. Tiščala je botrin dar, lepe zvončke, v svoji drobni ročici in gostolela: »Jutri pojdem sama tja k potoku, da veste teta, in vse tiste zvončke bom potrgala in prinesla domov...«

IV.

Drugi dan je bila Milica res ob potoku. Zgodnje jutro je bilo, v gaju za potokom so že žvižgali kosi, solnček je sijal nad vrhovi vitkih brez in zlatil zeleni mah pod njimi — Milica pa je sedela med belimi zvončki, žvrgolela in prepevala.

Do obeda je sedela tako med zvončki in jih trgala. Ko pa je stopila opoldne na njivo k očetu in materi, obložena s samimi zvončki, bi jo tadva skoraj ne bila več spoznala: med belimi zvončki je bila najlepší beli zvonček ona sama.

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Marec je posvečen svetemu Jožefu. Tudi mi ga bomo — kaj ne? — njemu posvetili. Kakor veste, obhajamo 19. marca praznik svetega Jožefa. Ta praznik je zapovedan. Le malo svetnikov častimo z zapovedanimi prazniki: svetega Petra in Pavla, po nekod tudi župnega patrona, pa smo pri kraju. Že iz tega lahko razvidite, kako želi sveta Cerkev, da častimo svetega Jožefa pred drugimi svetniki. Sama si je celo izbrala svetega Jožefa za svojega variha. Mnogo dežel — tako bivša Kranjska, Štajarska, Primorska — si je izvolilo svetega Jožefa za svojega zaščitnika. Mnogo staršev je tudi izbralo svojim otrokom svetega Jožefa za krstnega patrona.

Sveti Jožef je velik svetnik. Že tukaj na zemlji je bil tako srečen, da je smel veliko let živeti z Jezusom in z Marijo. Delal in trpel je mnogo za nju. Zato sta mu pa tudi bila in sta mu še vedno hvaležna. Prepričani smo lahko, da nimata nobenega drugega svetnika tako rada kakor ravno svetega Jožefa.

O Jožefovih otroških letih ne vemo nič iz svetega pisma. Lahko si pa mislimo, da je preživel svojo mladost lepo in sveto in se pripravil na svoj vzvišeni poklic. Kako je potem postal rednik Jezusov, vam je znano iz svetih zgodb. Kako je potoval z Marijo iz Nazareta v Betlehem. Kako je z Marijo daroval Jezuščka v templju. Kako je na božje povelje bežal v Egipt in se potem zopet vrnil v Nazaret. Kako je dvanajstletnega Jezusa našel v Jeruzalemu. Kdaj je sveti Jožef umrl, nam sveto pismo ne

pove. Zgodilo se je to skoraj gotovo, preden je začel Jezus javno učiti. Sveti Jožef je bil srečen, da je smel za Jezusa in Marijo na svetu trpeti. Nepopisno srečen je pa zdaj v nebesih, kjer je združen z Jezusom in Marijo na večne čase.

Kako bomo svetega Jožefa ta mesec počastili? Vsak dan izmolimo njemu v čast eno češčenomarijo s pristavkom: »Sveti Jožef, prošni za nas.« Pri večerni molitvi pa s premislekom recimo: »Jezus, Marija, J o ž e f! Vam podarim svoje srce in svojo dušo itd.« Pa tudi za posebno milost ga prosimo ta mesec, in sicer milost l j u b e z n i d o J e z u s a.

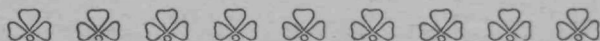
V neki vasi blizu Petrograda je bilo katoliško sirotišče s cerkvijo. Ker je pa po revoluciji zmanjkalo denarja in ker so izgnali iz Rusije vse duhovnike, je bila cerkev in sirotišče zatvorjeno. Vojaki so se pogovarjali v neki gostilni, kako bodo s silo vdrli v zaprto cerkev in jo potem uporabili za svojo zabavo. Trije katoliški dečki so pa slišali ta pogovor. Ponoči so splezali skozi okno v cerkev s še drugimi tovarši in so sklenili, da bodo branili cerkev pred vojaki. Ko so zjutraj vdrli vojaki v cerkev, so hoteli spoditi dečke iz nje. Dečki so pa ostali stano vitno na stopnicah pri altarju. Vojaki so zagrabili za orožje in so začeli streljati. Dva dečka so ustrelili. Pa tudi zdaj se še niso hoteli drugi umakniti. S svojimi ranjenimi telesi so branili »hišo Jezusovo«. Ko so nekega dečka prinesli umirajočega domov, je rekel: »Jezusa smo branili. Niso si upali, dotekniti se ga.«

Ti otroci so res imeli Jezusa radi. Pa tudi drugod so že otroci pokazali, da ljubijo Jezusa nad vse. Ko je prišel papežev odposlanec v Armenijo v Mali Aziji, je večkrat videl otroke brez nosu, brez ušes, brez rok. In ti otroci so pozdravljali odposlanca in mu rekli: »Prečastiti gospod! Glejte, nimamo nosu, ne ušes, ne rok — pa Jezusa Kristusa vse eno nismo zatajili.« V Marolinu so neki 11 letni deklici strgali nohte z rok, ker ni hotela postati mohamedanka. Neko 13—14 letno deklico so pa vrgli s strehe na dvorišče, ker ni hotela odstopiti od Kristusove vere.

Marijini otroci! Prosimo svetega Jožefa, naj nam izprosi od Jezusa in Marije veliko veliko ljubezen do Je-

zusa. Molimo v ta namen pobožno vsak dan tisto češčeno-
marijo. Mi sicer ne bomo imeli take priložnosti, da bi
dali svoje ude, svoje življenje za Jezusa. Pač pa bomo
lahko na tem spoznali, ali raste naša ljubezen do njega,
ako se bomo vedno rajši varovali greha in vedno rajši
in pogosteje hodili k svetemu obhajilu. O tem se pa
hočemo še drugič pogovoriti.

Bog vas živi, otroci! — Posebno vas, Joške in Pepice
— godovnjake tega meseca. Z ljubim Sinom vas blago-
slovi — devica Marija!

Janko Polák:

Pomladni večer.

Zašumeli so gozdovi
pesem v tihi, mehki mrak.
Zadremali so domovi,
zasanjali sen sladak.

Zagoreli so svetovi
kakor luči vrh nebá.
K tlom nagnili se cvetovi:
k njim je nočka v vas prišla.

Kakor gondola beneška
mesec v jasno noč hiti.
Kakor muzika nebeška
spev v daljavi se mi zdi.

Uganke.

Molče govorim od daleč s teboj; ne vidim in ne slišim, a vendar ti razodevam, kar se je videlo in slišalo. Kaj je to? (Pismo.)

Pozimi jé, poleti spi; ima toplo telo, a nima krvi; se z mesta ne gane, kdor na nji sedi. Kaka zver je to? (Pet.)

Zjutraj na seženj, opoldne na pedenj, a zvečer čez polje sega. Kaj je to? (Senca.)

Črni smo, enake rasti, ne veliki, pa z vami tudi po mestu hodimo. Kdo smo? (Cevlji.)

V vodi se rodi, na ognji zraste, z materjo se snide in takoj umre. Kdo je to? (Sol.)

Čist kot kristal, a ni drag; od matere je rojen in sam jo rodi. (Led.)

Majhno je in golo, solze prelivaje Boga moli. Kdo? (Sveča v cerkvi.)

Hišica brez rok in brez sekire zidana. Kaj je to? (Gnezdo.)

Hodi brez nog, prijema brez rok in ima usta brez besedi. Kaj je to? (Senca.)

---

1. Računska naloga.

0 0 0 0.

Kaj moraš tem štirim ničlam dodati, da bo svota 30?

---

2. Besedna uganka.

Vezuv, korak, petek, emavs, dacar.

Črtaj v teh besedah po dve zaporedni črki. Na ta način dobiš nove besede. Začetne črke teh novih besed vam povedo ime znanega slovenskega lista.

3. Šaljiva uganka.

Na mizi gori šest sveč. Ako dve ugasneš, koliko jih še ostane?

---

4. Demant.

		a					
		a	a	a			
	d	i	i	i	k		
k	k	l	l	m	m	n	
	n	n	o	o	r		
		r	t	z			
			z				

V tem demantu naj pomenijo besede v vodoravni črti: soglasnik, rastlina, svetopisemsko ime, moško krstno ime, ime apostola, reka v Afriki, soglasnik. — V navpični črti pa dobiš istočasno sledeče pomene: soglasnik, sorodnik Abrahamov, tuje ime za bogastvo, moško ime, trg na Goriškem, koristna rastlina, soglasnik.

Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

Preberite objave na ovoju!

---

1. Rešitev posetnice v 3.—4. številki:

Kmetovalec.

---

2. Rešitev skrivalnice v 3.—4. številki:

Poštenje je zaklad.

---

3. Rešitev zlogovnice v 3.—4. številki:

Sova, **t**ema, **r**oka, **a**pno, **h**iša, **i**gla, **m**ora, **A**bel, **v**ice, **€**den, **l**ipa, **i**zba, **k**opa, **E**zav, **o**kno, **č**eta, **i**gra:

Strah ima velike oči.

---

4. Rešitev rebusa v 3.—4. številki:

Še pes ve, da je najboljšje meso pri kosti.